

Orbán Viktor és az épít?kockák

2023 október 01. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

4

Átlag: 4 (1 szavazat)

Mérték

Er?s hátországot nemcsak a politikában kell építeni, hanem sok más területen is

Na jó, kicsit clickbait a cím. Kozmopolita internetszlengben kevésbé jártasaknak: kattintás- vagy hatásvadász. Mert nem egészen Orbán Viktorról lesz szó – bár az ? szerepe is megkérd?jelezhetetlen a dologban.

Kezdhetjük akár vele is, hiszen mint miniszterelnök, természetszer?leg ? van a jobboldal politikai piramisának tetején. Nagyon fontos azonban az építmény többi része is. Hogyan épül(t) fel ez a piramis, mennyire stabil, és ha az, akkor mit?l?
Látszólag messzir?l közelítjük meg, egy teljesen más világból, a zeneiparból érkez? példával. Nyilván mindenki ismeri az énekl?s „tehetségkutató” m?sorokat a televízióban; ha mostanában már nem is akkora durranások, de a Megasztár vagy az X-Faktor els? néhány szériáját túlzás nélkül az egész ország követte annak idején. Oláh Ibolya, Gáspár Laci, Galambos Dorina, Palcsó Tamás, Vastag Csaba, Rúzsa Magdi, Caramel, Kocsis Tibor… akkoriban bejáratott nevek, mindennapi beszélgetések témái voltak. És még sok-sok név, akik egy csapásra, a semmib?l lettek ismertek, kerültek a csúcsra. Van köztük, aki azóta is „elvan”, de a legtöbbjük elt?nt a „süllyeszt?ben”.

Persze nemcsak a hazai tehetségkutatók mez?nyére igaz ez, hanem úgy általában a zenei, szórakoztatóipari el?adókra a világban. Aki hirtelen, mesterségesen jut a csúcsra, nagyon kétséges, hogy ott is tud maradni. Az igazi, sikeres el?adóm?vészi karrierek alulról építkeztek.

Eleinte kis kocsmákban játszottak, max. pár száz embernek; vagy szó szerint csak a tojástartó-dobozoknak a próbateremben. (Kezd?, anyagiakban sz?kölköd? zenészek számára a legpraktikusabb megoldás a hangszigetelésre.) Innen építették föl fokozatosan a karrierjüket, ahogy arról például Elton John is mesélt. Vagy ahogy az Irie Maffia és a Brains zenekar frontembere, Kéri András (MC Columbo) kiválóan fogalmazott: a nyári fesztiválok csillogása mellett év közben a felmosórongyszagú klubokban is fel kell lépni.

Ahhoz, hogy egy karrier stabil legyen, nagyon sok dolgot meg kell tanulni, tapasztalni. Ha valaki pillanatok alatt híres lesz a médiának köszönhet?en, a hírnév ugyanígy pillanatok alatt el is illanhat, amint a média új kedvencet talál a helyére. Bodnár Réka zenei menedzser találóan írta le egyszer a jelenséget:

olyan egy jól m?köd? zenei karrier, mint egy piramis. Rengeteg épít?kockából áll, amiket egymásra kell rakni, és fel lehet rajtuk kapaszkodni. Ha valaki a semmib?l felrepül a piramis csúcsára, nagyon hamar le is zuhan onnan, mert nincs alatta stabil építmény. Ám ha már a sors így hozta, ilyenkor is van egy lehet?ség: be kell építeni utólag a hiányzó kockákat.

És erre két igazi példát látunk a tehetségkutatók nyertesei közül: Rúzsa Magdit és Caramelt. Akik, miután a tévés hájpnak köszönhet?en országosan híressé váltak, annak lecsengését követ?en elkezdték „beépíteni a kockákat”. Játszottak húsz embernek, elmentek a „felmosórongyszagú klubokba” is. Így nem kizárólag bulvársztorikban és falunapi haknikon maradtak a köztudatban, hanem azóta is stabil, sikeres el?adóm?vészi pályát tudhatnak magukénak. (Igen, vannak rajtuk kívül még páran, akik anyagilag is profitálni tudtak a tehetségkutatós szereplésb?l, és valamilyen formában tovább tudták építeni a karakterüket. De felhangoktól, mellékszálaktól mentes popzenészi karriert igazán csak ?k ketten futottak be.)

Szóval felhájpolhat valakit a média, lehet valakib?l gyorsan sztárt kreálni; és nemcsak a zene világában, de a politikában is létezik ilyen. Sok-sok (gyakran külföldi) pénzb?l is lehet miniszterelnököt csinálni egy pár hónapja még ismeretlen emberb?l; lásd Bulgária vagy Szlovákia esetét a közelmúltban. Sajátos történelmi helyzet következtében, váratlanul is kerülhet hatalomra egy politikai er?, de ha hiányzik alóla a stabil építmény, nem tud hatalomban maradni.

Az Antall-kormány a de iure – törvényhozói és végrehajtói – hatalmat ugyan birtokolta, ám a de facto hatalom számos területen (média, gazdaság, állami er?szakszervezetek stb.) a posztkommunista ellenfelek kezében maradt. A kormány sok esetben nem tudott érvényt szerezni akaratának. Néha az apparátusok, az intézmények m?ködtet?i egyenesen szabotálták a törekvéseit. Valójában kisebb csoda, hogy az Antall-kormány ki tudta tölteni mandátumát.

Miután a taxisblokáddal („alkotmányellenes puccsal”, ahogy Orbán Viktor nevezte) nem sikerült megbuktatni, vélhet?en rájött a posztkommunista MSZP–SZDSZ-konglomerátum, hogy jól van ez így, s?t tán még jobb is, ha az MDF gyakorlatilag béna kacsaként végigcsinálja a ciklust, elvisz minden balhét, eközben az emberek mindennapi életére tényleges hatást gyakorló területeken (oktatás, kultúra, egészségügy, közszolgáltatások stb.) úgyis mindenütt a baloldal van pozícióban. 1994-ben aztán a de iure politikai hatalmat is megszerezték, ráadásul kétharmaddal.

Nyilván érthet?, hogy miért hiányoztak a piramis kockái 1990-ben a jobboldalon. Negyven év kommunizmus kiirtotta, ellehetetlenítette a keresztény-konzervatív, nemzeti gondolkodást és az ezt képvisel? intézményeket, embereket. A Fidesz 1998-as gy?zelme még nagyjából hasonló környezetben jött. Orbán Viktor akkor egy fiatal, „Megasztár-gy?ztes” miniszterelnök volt. Nyilván nemcsak médiahájp volt mögötte (s?t a legkevésbé sem, hiszen 95 százalékban a baloldal kezében volt a média), hanem már akkor komoly politikai teljesítmény is, de az építmény még nagyon hiányzott. Sikerült eredményeket elérni, de a posztkommunista hálózat gyakorlatilag érintetlen maradt, ezért is tudott nyerni újra 2002-ben a baloldal. Amely ezután gyakorlatilag önmagát járatta, építette le, egy politikai, f?leg hatalomtechnikai rátermettséggel kétségtelenül rendelkez?, de patologikusan hazudozó, narcisztikus szociopatának köszönhet?en.

A Fidesz 2010-es kétharmadát követ?en elindult a hálózat összeroppantása, ennek ellenére máig nem elhanyagolható. Persze keleti posztkommunistából teljesen átalakult nyugati neomarxistává, és ma már szinte kizárólag a külföldi finanszírozás tartja életben, de ett?l még nem t?nt el. És önmagában nem is elegend? eltüntetni. Fel kell épülnie helyette egy stabil jobboldali-konzervatív, nemzeti-patrióta „építménynek”.

Látható, ahogy Orbán Viktor ezt a politika területén felépítette; a polgári körökb?l kiindulva a Fidesz egy országosan mindenütt beágyazott, professzionálisan m?köd? politikai párt lett. De vélhet?en azt is felismerte a miniszterelnök, hogy er?s hátországot is kell építeni, nemcsak a sz?k értelemben vett politikában, hanem sok más területen is. Nem elég birtokba venni a piramis csúcsát; be kell rakni az épít?kockákat is.

Rudi Dutschke német marxista szociológus a 60-as években meghirdette a „hosszú menetelést az intézményekbe”, azaz a baloldalnak kijelölte a máig jól követhet? utat: fegyveres „osztályharc” helyett szép lassan el kell foglalni a társadalmi és kulturális intézményeket, pozíciókba kell juttatni a megfelel? ideológiával ellátott embereket. Mindenütt. A kerületi ügyészekt?l, iskolák, színházak, kórházak stb. igazgatóin át az újságok f?szerkeszt?iig. Az út végén sikerült odáig eljutni, hogy ma már a korábban kifejezetten konzervatív üzleti világban, a nagyvállalatok élén is a neomarxista egyetemekr?l kikerült, indoktrinált vezet?k állnak.

Orbán Viktor behatóan ismeri Antonio Gramsci olasz marxista teoretikus munkásságát (ezt konkrétan t?le hallhattuk), és egész biztos, hogy hasonló tüzetességgel tanulmányozta Dutschkét is. És felismerte, hogy

a jobboldal hosszú távú sikeréhez nem elegend? a politikai pozíciók (id?leges) megszerzése, hanem egy hasonló „hosszú meneteléssel” vissza kell venni az intézményeket is. Ahol pedig ez nem lehetséges, vagy legalábbis „véres” áldozatokkal járó ellenállásba ütközik, ott új intézményeket kell létrehozni.

És tulajdonképpen innen jött ennek a cikknek a gondolata. Eredetileg számba akartam venni azokat az intézményeket, tudásközpontokat, „think tank”-eket (és az ezeknél tevékenyked? fiatal kutatókat, elemz?ket), amelyek egyre er?sebb, hatékonyabb intellektuális hátteret jelentenek a kormányzatnak és politikájának. (Ez akár egy következ? cikk témája is lehet.) De fontos látni, hogy ezek a konkrét intézmények, szervezetek is egy nagyobb kép részei:

ezen a „képen” pedig a piramist látjuk. Aminek egyik nagy épít?kockáját képezik (és ami pedig kisebb, immár nevesíthet? kockákból áll, a Századvégt?l a Néz?ponton, az Alapjogokért Központon, az Eurázsia Centeren, a Danube Institute-on stb.-n át az MCC-ig – elnézést, akik helyhiány miatt nem lettek megnevezve), de számos további kocka beépítése is lezajlott vagy folyamatosan zajlik; az átszervezett fels?oktatástól kezdve a médiam?helyeken át a sportegyesületekig.

Persze van még meló b?ven. A közoktatás kemény dió, tele Dutschkén (és Habermason, Horkheimeren vagy Sartre-on, Derridán stb.) nevelkedett, full balos tanárokkal. És fájóan hiányzó „épít?kocka” egyel?re az igazságszolgáltatás területe is, de reméljük, a korábbi sikertelen próbálkozás után el?bb-utóbb a masszív

neomarxista bástyaként m?köd? bíróságokat is sikerül megszabadítani a balos ideológiai túlsúlytól. Hajrá!

Borítókép: Orbán Viktor miniszterelnök a Tranzit politikai fesztiválon Tihanyban 2023. augusztus 25-én (Fotó: MTI/Miniszterelnöki Sajtóiroda/Fischer Zoltán)

Jeszenszky Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló